

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Veritates Æternæ Ex Prima Hebdomade Asceseos
Jgnatianaè Petitaè**

Vogel, Matthäus

Constantiæ, 1731

Actus Contritionis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60667](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60667)

actus Fidei, Spei, Charitatis? 9. An didiceris necessaria ad salutem? 10. An negotium Vocationis seriò tractes, aut amore sæculi te abstrahi finas à Vocatione nonnihil duriore? Alia si quæ sunt, DEI bonitas suggeret illi, qui seriam in his diligentiam adhibet. Subjungo jam affectus Contritionis ex P. Segneri, ut illis uti possis tempore, quo Conscientiam more suprà dicto examinas; iuvabit post singulas horas examinis unum ferventer elicere.

ACTUS CONTRITIONIS.

1. O DEUS meus, plus doleo, quòd te offenderim, quàm ob quodcunque aliud malum. O Immensa, infinita bonitas, amo te super omnia!
- 2 O bonum incommutabile! ô qualem tecum feci commutationem! confundor de ea cogitans. Verè non potuit tam gravis committi injuria, nisi ab amente aut furioso. O si possem illam meo delere sanguine! si alia ratione nequeo, non cessabo, dum vivam, plangere. Et ad resturandum honorem tuum, quem peccando abstuli, libens & prompto animo cupio per Confessionem satisfacere.
3. Domine mi amantissime, quodnam ex peccatis meis possum habere solatium? unum, unum est; quia damnum omne in me ipsum refunditur. Verum est, peccavi; sagittis te configere ausus sum, sed ex omnes in caput meum retortæ sunt; itaque me unum vulneravi. Ergo sicut summe me peenitet tantæ malitiæ, ita maximum

ximum mihi affert gaudium, nihil quidquam absolutissimæ tuæ felicitati fuisse detractum, quâ frueris. Gaude, ac fructu illâ, ô Domine, mihi que pro pietate tua largire gratiam, ut vivere me tædeat, nisi ad tuum beneplacitum possim vivere.

4. Domine mi, unicè adorande! ecce ad pedes tuos me abiicio pudore confusus ob enormes injurias, quibus te offendi. Oro supplex veniam & quantum possum, eas detestor, quia tu es Sanctissimus, Sapientissimus, Amabilissimus, & dignus ab omnibus creaturis infinitis honorari obsequiis. Vellem potius omnibus pœnis succubuisse, quàm te offendisse, petoque imposterum potius eas perpeti, quàm pristinam iterare offensam. Tu mihi benignissime concede per illum amorem tenerrimum, quo me creâsti, conservâsti, redemisti, ut ita fiat. Interea impertire mihi gratiam, ut sciam bene confiteri peccata mea; quæ ego firmiter propono omnia eo candore ac sinceritate manifestare, velut tibi ipsi loquerer, qui omnia nôsti.

5. O DEUS infinitæ magnitudinis! tu tanquam immensus nullum non imples locum, omnia vides, omnia audis, ubique præsens es. Et ego ista sciens ausus sum peccare, quasi extra tuum conspectum degerem? Detestor horrendam impudentiam meam, quâ non fui veritus in oculis tuis talia committere. Agnosco, me fuisse meritum, ut à facie tua proiciar. Sed quid respondebo tibi, ô DEUS meus? etsi me omni-
bus

bus

bus pœnis subiiceres, nihilominus detestarer peccata commissa; quia Tu es, qui es; dignus infinite amari etiam ab illis omnibus, quos odisti.

6. O DEus infinite potens, cui tanta debetur reverentia, ut in conspectu tuo omnes Angeli contremiscant in Cœlo, Principatus & Potestates. Et ego terræ vermis abjectissimus non destiti in te esse injuriosus! O quantum ergo, Domine mi, facinus istud detestor! ignosce, obsecro, non aliam ob causam, quam ut tibi reddas eam gloriam, quam tibi subacti pariunt rebelles. Fateor, ex eorum numero me primum esse, atque omnium arrogantissimum & insolentissimum: ideoque tantum me tuæ Majestati submitto, quantum te antea sprevi: paratus a te etiam in nihilum redigi, si prævideas, rursus a me contemptui habitum iri.

7. O DEus infinitæ justitiæ! Ecce reum ad pedes tuos prostratum, qui toties ausus est tuam irritare indignationem. Si me tandem pro merito punire vis, agnosco te Dominum meum; feri & stringe fulmina. Quod enim malum atrocius me poterit obruere, quam quod incurri offendendo Te? hoc est malum illud, quod cætera omnia meretur: hoc est, quod me affligit & angit, quod adeo parvi te fecerim. Domine mi amantissime, non ita fiet amplius. Atque in signum firmissimi hujus propositi ad te confugio, meque offero libentissime qualicumque castigationi, quam mihi peccatum afferre posset, dummodo non peccem.

8. O DEUS infinite misericors ! Si unquam verè demonstrâsti , quòd tua clementia omnes excedat terminos , id nunc apparet , dum in hanc usque horam me sustinuisti . O inaudita tolerantia ! ô ineffabilis pietas ! Quis ex terrenis principibus vel unicum eorum passus esset contemptum , quibus ego te despexi , quin eum dirissimis exterminaret modis ? Verissimum esse profiteor . Tanta hæc amabilitas , quam tibi inesse video , facit , ut compunctus nunc multò maiorem peccatorum meorum dolorem concipiam . Et quomodo potui unquam esse ita temerarius , & arrogans , ut te DEUM tam bonum offenderem ? prius me tellus dehiscens absorbeat , quàm similem offensam rursus committam . Firmiter apud me decretum est , quòd , etsi certissimò mihi constaret , nullam mea peccata insecuturam esse poenam , semper tamen ea vellem vitare atque abominari , tantummodo ne tua abuterer bonitate .

9. O quàm Te non agnovi , Rex gloriæ , quàm ego Te non agnovi ! si vel parum luminis habuissem , quomodo te potuissem commutare fontem vitæ æternæ cum foetidissimis meorum voluptatum cisternis ? Tu Domine mi , semper fuisti , & eris desideriorum meorum centrum ; quidquid hæctenus apprehendi , non superest amplius , & velut umbra evanuit . Et nihilominus vanissimæ huic umbræ te postposui , incredibili ausu tibi insultando , etiam , si fieri potuisset , peccatis meis ex universo hoc Te eliminaturus . Non , non , quòd iterum deplora-

ro cum intimo cordis mei sensu & amaritudine, non te agnovi ! Sed non ita fiet deinceps. Ita protestor coram curia tua cœlesti, in cujus conspectu sto. Quamdiu tu eris DEus, ego tuus ero fidelis servus. Prius opto in nihilum redigi, quàm tibi rursus esse infidelis.

10. Peccavi, quid faciam tibi, ô Custos hominum ? Itane, Domine mi, peccavi, & peccatum tam grande ? Quid nunc faciam ? an excogitabo rationes subterfugendi iram tuam ? sed quis ego sum, ut me potius respiciam dignissimum omni pœnâ, quamcunque mihi irroges ? Tu verò solus respiciendus es mihi. Quid faciam tibi ? Cuperem invenire modum, quo ereptum tibi honorem, mihi que vindicatum restaurarem. Ideoque ecce in conspectu omnium creaturarum fateor, me tali actu extitisse ingratiſſimum ac perfidiſſimum proditorem. Retracto has omnes injurias, non aliam ob causam, quàm amore Tui. Ideò ex toto corde doleo ; ideò abominor, quia te amo ; ideò decrevi millies mori, quàm ut te iterum offendam. Tu optime Custos hominum, custodi me ut rem tuam : sed custodi me ab illo malo, quod censeo esse gravissimum omnium, à Tui scilicet offensa.

11. Omnipotens, æterne DEus, cujus bonitas est infinita, ineffabilis pulchritudo, immanis Majestas. Ecce coram te sto monstrum ingratitudinis. Tu me creâsti ad imaginem tuam ; creaturas omnes ad meum obsequium produxisti ;

xisti; natus sum inter Christianos, ut veræ fidei lumine fruerer; conservasti me in hanc usque horam, propulsatis tot animæ & corporis periculis; adoptasti me in filium per baptismum, meque toties participem fecisti meritorum pretiosi Sanguinis tui per Confessionis & SS. Eucharistiæ Sacramenta, te ipsum mihi præbendo in cibum: toties me ad pœnitentiam vocasti, ac tanto me tempore expectasti, cum posses adversus me subito ferre damnationis sententiam: redemisti salutem meam infinito tuæ vitæ pretio, dignatus amore mei fieri homo, & quidem homo inops & pauper, miseris, laboribus, omnique injuriarum genere oppressus usque ad mortem, inter duos latrones exantlatam. Pro me contristatus es in horto, sudasti Sanguinem, vires & robur tuis hostibus dedisti, ut te ligarent, calcarent pedibus, percuterent, illuderent, conspuerent, flagellarent, coronarent spinis & turpissima tandem morte occiderent. Et ego audacissimus peccator non modo nullas pro tantis beneficiis gratias retuli, sed & tuam contempsi amicitiam, legem calcavi, promissiones, labores, passionem & mortem tuam contempsi. Et cur? an emolumentum cujusdam studio? Eheu pro nihilo te calcavi pedibus, pro maledicta voluptate, cujus me pudet meminisse. Quis unquam Regi suo adeo ingratus extitit, sicut ego tibi Regi meo, Patri meo, Creatori, & omni bono meo? si ego ab homine minimam gratiarum partem accepissem, quales tu

F f

mihi

mihi largitus es, nescirem, quibus modis meam
ipſi conſteſtarem gratitudinem; tibi verò non
modò gratias non ago, ſed mille te modis of-
fendo. O peccata execranda! ô ut illa nunquam
perpetraſſem! maledicta voluptas, cujus cauſa
dereliqui fontem vitæ æternæ! O ſi elegiſſem
potiùs mala omnia perpeti, quàm te offendere!
agnosco nunc culpam meam ex tot indignis me-
is actionibus atque ingratitude, meque om-
ni ſupplicio dignum profiteor in conſpectu tuo!
Cùm verò aliud mihi non ſuppetat remedium,
præter pœnitentiam, vellem tuæ Majeltati à
me offenſæ ſatisfacere ingratiſſimus peccator
tam validâ deteſtatione, qualis unquam in cor-
de humano extitit. Deſidero omnem dolorem
poſſibilem ſentire, & eum humillimè à te fla-
gito: at novi, me indignum eſſe hac gratiâ. Non
ſum dignus levare ad Te oculos meos. Ergo
ad pedes tuos me abiicio, & conſiteor iniqui-
tates meas, heu nimium graves & multas, re-
que enixè rogo, dele iniquitates meas omnes.
Non mereor ego hanc gratiam, meretur tamen
Sanguis tuus pro me effuſus; merentur pro-
miſſiones tuæ, quibus pœnitenti mihi Spem
fecisti: in illo confido, per has te rogo. Ne
reſpicias multitudinem peccatorum meorum;
ne recorderis ingratitude meæ, ſed magnitu-
dinem miſericordiæ tuæ infinitæ ſolam attende.
Proteſtor, quòd plùs quàm omnia mala dete-
ſter delicta mea amore Tui, atque ex animo
diſpliceat mihi, quidquid contra te ſummum
bonum

bonum meum admisi : & licet infernus non esset aut paradisi gloria , nihilominus summè odissem & damnarem peccata mea , solùm quia tu ea odisti & abominaris. Statuo nunc , & propono firmissimè cum tua gratia vitam meam emendare , & potius rerum omnium facere jacturam , quàm te rursus offendere : non committam me periculo excidendi denuo tuâ gratiâ. In confirmationem horum omnium confessionem instituem. Tu , qui nosti benefacere pro malefactis , largire mihi gratiam per sanctissimam tuam Passionem , ut dignè valeam confiteri : adesto mihi in omnibus tentationibus , illumina mentem meam , corrobora voluntatem , ut constans permaneam in hoc proposito potius moriendi , quàm te offendendi.

Ecce actus & affectus doloris , quos dicto antè modo usurpabis , sed tardè & attentè recitando : postremum ante Confessionem præscripsit P. Segneri. Suggestent libelli precum plures ejuscemodi orationes. Tu rem magno animo susceptam pari studio & fervore conclude , ut ad salutem cedat sempiternam. Atque hîc finem pono. Quod te per salutem tuam rogo , est , ut totus vivas DEO & animæ tuæ. Misere Animæ tuæ , atque impressum tibi habe illud Tobix monitum : *Fili mi , omnibus diebus vita tuæ in mente habeto DEum & cave , ne aliquando peccato consentias. Idem inculcat DEus ipse , sic loquens per Ecclesiasticum : Memento Creatoris tui in diebus Juventutis tuæ. Memento!*

Index